

eller et Kvarter. Jeg giver det ærede Medlem og dem, der ere enige med ham, Ret i, at Valgløvens § 42 naturlig er saaledes at forstaa, at den Opfordring, som Valgbestyrelsens Formand, naar Afstemningen til Valglisten i de forskjellige Lokaler er tilendebragt, og man samles paa Raaringsstedet, skal rette til Valgerne om at stemme, forsaavidt de ikke have gjort det, efter Valgløvens § 42 kun skal rettes til Tilstedeværende. Det vilde altsaa ogsaa efter min Mening være en urigtig Forstaaelse af § 42, dersom Lederen af en Valghandling vilde bestemme f. Ex. en Frist af en Time eller endnu længere, saa at der derved blev givet Leilighed til at bringe fraværende Valgere tilstede. Forsaavidt antager jeg altsaa, at jeg er i Overensstemmelse med det ærede Medlem i Forstaaelsen af denne Paragraf. Men hvad jeg har gjort gjældende tidligere og ogsaa nu vil sige er min personlige Mening, er dette, at det vilde være urigtigt, om man vilde forstaa Valgløven saaledes, at ligesom Formandens Opfordring skal rettes til dem, som nu ere tilstede, saaledes skulde ogsaa Tilfølgtagelsen af hans Opfordring ske i et Nu; thi det vilde i mange Tilfælde være ligefrem ugjærligt. Naar Rådhuset er propfuldt af Mennekker, vil det i Virkeligheden ikke være muligt for de muligvis Tilstedeværende lige i Diebliffet at komme hen og afgive den Stemme, som de opfordres af Formanden til at afgive (Bemærk: De skulle svare, at de ere tilstede.) At de skulle svare, at de ere tilstede, staar ingen Steder forestrevet. Det kunde maasse være en meget hensigtsmæssig Fremgangsmaade, at Formanden spurgte: Er der Nogen tilstede, ville de saa sige til, thi saa kunne de faae Tid til at gaa hen og afgive deres Stemme. (Bemærk: Det er den almindelige Regel!) Naar det ærede Medlem siger, at det er den almindelige Regel, kan han ikke sige Andet, end at han mener, at det er Noget, der almindelig gjøres paa den Maade, thi det er ikke forestrevet nogetsteds, altsaa kan det heller ikke siges, at det er den almindelige Regel. Men jeg indrømmer, som sagt, at det kan være meget hensigtsmæssigt; men gjøres det, og anser man det for en Regel, at det skal gjøres, risikerer man, at der indtræffer det Samme, som man har set i denne Sag paa et andet Omraade, nemlig at der er Nogle, der komme og sige, at de ikke have hørt en saadan Opfordring eller et saadant Spørgsmaal fra Formanden, og besyrlige ham for ikke at have talt høit nok, og maasse vil man saa, at Valget skal omstødes, fordi der er Nogle, der ikke have hørt en saadan Opfordring. Nei, jeg finder, det er ganske naturligt, at der rettes en Opfordring til de Tilstedeværende. Det vide Alle, at en saadan Opfordring skal rettes, og jeg finder det da naturligt, at Formanden giver, ikke 1 Time, ikke 1/2 Time o. s. v., men en Frist af nogle Minuter til at efterkomme dette Bud, hvilken Frist naturlig maa være afpasset efter Forholdene

og navnlig den tilstedeværende Menneksemasse. Om nu denne Frist skal sættes til 5 eller 10 Minuter, anser jeg for at være et underordnet Spørgsmaal. Dersom altsaa en Formand istedetfor at sige: „Jeg opfordrer til at afgive Stemme inden 10 Minuter“, blot siger: „Jeg opfordrer de Tilstedeværende, som ikke maatte have afgivet deres Stemme, til nu at indfinde sig for at afgive deres Stemme“, og han da efter en saadan Opfordring venter nogle Minuter, forinden han, hvis Ingen melder sig, lader Afslutningen finde Sted, vil der efter min Mening ikke være Noget at anke over. Det er nu min personlige Opfattelse; men jeg vil her foregaa de Herrer med et godt Exempel. Jeg underkaster mig nemlig, hvad dette Punkt angaar, den Afgjørelse, Thinget gjentagne Gange har truffet. Jeg mener altsaa, at Folkethinget her skal holde fast ved den Afgjørelse, det har truffet tidligere, for at vi ikke skulle komme, om ikke i Strid med os selv, saa dog ialfsald til at fremkalde Tvivl hos Udenforstaaende om, hvad der er Thingets Mening. Jeg trænger altsaa den personlige Opfattelse til Side og erklærer mig enig i, at § 42 skal forstaaes saaledes, at der ikke maa gives 10 Minuters Frist. Jeg indrømmer altsaa, at der er begaaet en Feil, men i Kraft af det Princip, jeg her nyelig stillede i Epidisen som Noget, Folkethinget tidligere har fastholdt, bliver derefter Spørgsmaalet: Har da denne Feil havt nogen Følge? Og nu er jeg ganske enig i, at det naturligvis ikke er saaledes at forstaa, at det skal bevises positivt, at den har medført Skade, for at man kan omstøde Valget. Men Sagen er, at, naar man prøver alle Dplysninger, og disse Dplysninger maa sætte det udenfor Tvivl, at Feilene ingen Skade have medført, da paastaar jeg, at det er i Overensstemmelse med Thingets tidligere Praxis at sige: Vel er der begaaet Feil, men denne kan og bør ikke influere paa Spørgsmaalet om Valgets Godkendelse. Forsaavidt var det ærede Medlem ogsaa enig med mig, naar han sagde — forsaavidt jeg ikke misforstod ham — at det burde været oplyst, at Feilen ingen Indflydelse havde. Men, sagde han, det er ikke oplyst, at Feilen ingen Indflydelse har havt. Dette støttede han imidlertid derpaa, at Sagen var ikke oplyst fuldstændig. Der var for flere Valglisters Vedkommende kun givet Forklaring for Ketten af Bisteværerne, hvorimod man ikke havde tilkaldt de Personer, hvis Navne vare sidst tilførte paa de forskjellige Stemmelister, hvilket han mener, at man burde have gjort, da man derefter vilde have faaet den fuldstændige Sikkerhed. Jeg maa nu imidlertid, hvad dette Punkt angaar, ogsaa erklære mig fuldstændig enig med min Sidemand, Rigsdagsmanden for Kjøbenhavns 1ste Valgtreds (Nimestad), deri, at der ikke er mindste Tvivl til at forkaste Bisteværernes Forklaring som partiist eller ikke villige Vidner. Det ærede Medlem yttrede nemlig, at det ikke var hans Mening i